

اداره خانگی :

فقطه بخشیه بازاری صافیلر خاسته ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :

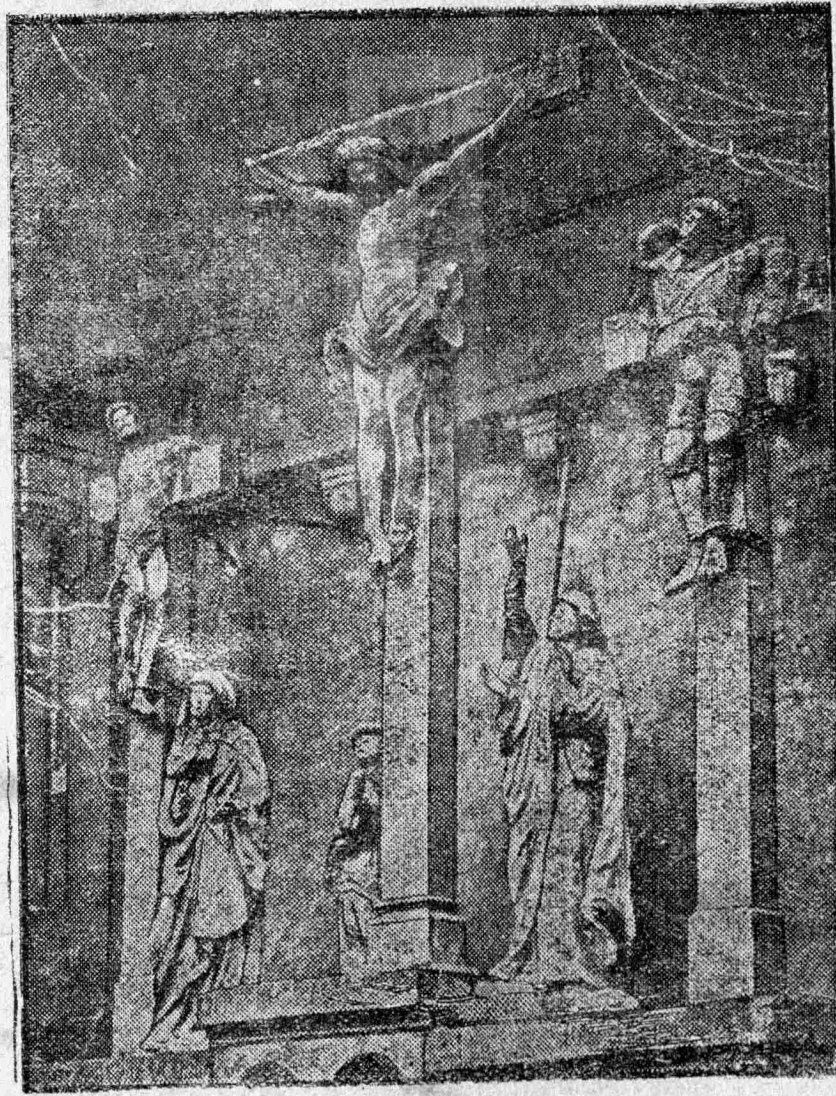
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Αβ' Ολ'α

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τὸ διδάσημον σύμπλεγμα τῆς Σταυρώσεως
ἐν τῷ ἱστορικῷ καθεδρικῷ ναῷ τῆς Φραγκφούρτης.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ

“Εξ ημέρας πρὸ τοῦ Πάσχα, ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς, στολίζων τὸν δρόμον, δι’ οὗ θὰ διήρχετο, κρατῶν βατὰ φοινίκων, ἀναφωνῶν πανηγυρικὰς κραυγὰς, ὑπεδέχετο τὸν υἱὸν τοῦ Ἀνθρώπου, ἐμβαίνοντα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ.

Ἵπεδέχετο τὴν νέαν ἀλήθειαν ἢ μάλλον ὑπεδέχετο τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, ἣτις ἤρχετο νὰ καταρρίψῃ ἐκείνην, ἣτις εἶχε μετεμφισθῆ τὴν περιβολὴν τῆς ἀληθείας. Ἄλλ’ ὁ λαὸς ἐπαλινώδησεν. Ἄνευ σταθερότητος, μὲ πολλὴν ἐλαφρότητα καὶ ἐπιπολασιότητα παρεσύρθη ἀπὸ τοὺς ὑποκινήτας, οἱ ὅποιοι κατ’ ἄλλον τρόπον καὶ κατ’ ἄλλην τινὰ ἀποφιν εἶχον συμφέρον νὰ τῷ παραστήσουν τὰ πράγματα. Καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπευφήμει σήμερον, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἐκραύγαζεν :

— Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν.

Ἀφῶμεν τὴν ἀστάθειαν ἐκείνην τὴν κατὰπτυστον καὶ ἐξετάσωμεν μᾶλλον τὴν αὐθόρμητον ἐκείνην πράξιν τοῦ λαοῦ, τὴν ὁποίαν αὐτός, ἀνεπηρέαστος ἐξ ὑπολογισμῶν καὶ συμφερόντων, ἔκαμεν. Ἀποδώσωμεν εἰς τὴν λαϊκὴν θυμοσοφίαν τὸν δίκαιον ἔπαινον, διότι αὕτη διέκρινεν εἰς τὸν ἐπὶ πώλου ὄνου καθήμενον τὸν ἄνθρωπον τὸν μέγαν, τὸν ἀνακαινιστὴν τῶν παλαιῶν, τὸν δημιουργὸν ἰδανικῶν νέων.

Τοῦτο εἶναι μέγα τῶν λαῶν προτέρημα, ἀλλὰ καὶ προτέρημα σπάνιον. Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει, μὲ τὰς αἱματηρὰς καὶ πικρὰς σελίδας τῆς, ὅτι οἱ μεγάλοι ἄνδρες, τὰ νεώτερα πνεύματα, αἱ μεγάλοι ἀνακαινιστικαὶ διάνοιαι, εὔρον πάντοτε παρὰ τοῖς λαοῖς μίαν ἀντίδρασιν ἀγρίαν, μίαν ἐναντίωσιν ἀσάλευτον καὶ ἐπίμονον.

Καὶ ἡ ἀντίδρασις αὕτη ἢ πείσμων, μὴ νομίζετε, ὅτι εἶχε τι τὸ κοινὸν πρὸς τὴν φωτισμένην συντηρητικότητα. Ὅχι! ἦτο μᾶλλον εἰς τυφλὸς φανατισμὸς, ἄνευ τοῦ ὁποῦ ἢ ἀνθρωπότητος ταχύτερον θὰ ἐγονιμοποιεῖ τὰς νέας ιδέας, θὰ τὰς ἐδέχετο καὶ θὰ ἐβεβητοῦτο ἐξ αὐτῶν.

Ἄλλὰ τί παρατηροῦμεν; Ὁ σταυρὸς τοῦ Ναζωραίου, τὰ βάσανα τῶν μαθητῶν Του καὶ, διὰ ν’ ἀπέλθωμεν μακρύτερον, τὰ κώνεια, οἱ ἐξοστρακισμοὶ καὶ αἱ θανατικαὶ καταδίκαι ἐπάγησαν εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου, διὰ νὰ ἐμποδίσωσι κάθε νέαν πτῆσιν καὶ κάθε εὐγενῆ ὁρμήν.

Βεβαίως, πρέπει νὰ συστήσωμεν εὐστάθειαν καὶ συντηρητικότητα — αὗται εἶναι ἀρεταὶ — ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ὑποδείξωμεν καὶ τὴν ἄλλην ἐκείνην ἀρετὴν, ἢ ὅποια συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀκούη τις ἀφανίστως καὶ ἀπροκαταλήπως τὰς νέας ιδέας, αἱ ὁποῖαι, γενόμεναι ἀκριβῶς ἐκ τῆς ἀδηρίτου ἐξελίξεως τῶν πραγμάτων, προώρισται νὰ ἀντικρύσουν τὰς νέας συνθήκας, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται.

Ὅχι τυφλὴν ἀντίδρασιν πρὸς κάθε νέον καὶ σωτήριον, ἀλλ’ ὄχι καὶ ἀστάθειαν πρὸς κάθε κεκτημένην ἀρχὴν καὶ τάξιν. Τὸ εὐμετάβολον τῶν λαῶν εἶναι τόση μεγάλη κακία, ὅση καὶ τὸ ἕτερον, ἢ τυφλὴ τῶν ἀκαμψία καὶ ἡ ἄρνησις πρὸς πᾶσαν ἐξέλιξιν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΥΟ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Ἐνῶ οἱ ναοὶ ἀνοίγουν διαπλάτους τὰς πύλας τῶν εἰς τὰ προσερχόμενα πλήθη, ἐνῶ ἐν αὐτοῖς ἐξελίσσεται ἡ ἀναπαράστασις τῆς παλαιᾶς τραγωδίας, ἐνῶ τὰ ἀρώματα τῶν ὕμνων καὶ τῶν θρηματικῶν σκορπίζονται ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν, εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν ἐκάστου πρέπει νὰ εἰσελθῶσι καὶ νὰ ἐγκαταστῶσι δύο ἐν ταύτῳ συναισθήματα.

Τὸ πρῶτον ἐκ τούτων εἶναι τὸ θρησκευτικόν.

Ἀδιαφόρως πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς θρησκευτικότητος τῆς καρδίας ἐκάστου, ἀδιαφόρως πρὸς τὰς σχέσεις, τὰς ὁποῖας διατηρεῖ πρὸς τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, ἀνεξαρτήτως τῶν ἰδεῶν, τὰς ὁποῖας τοῦ ἐσκόρπισεν ἡ ἀγρία πραγματικότης καὶ ἡ παρατάλη τῆς ὕλικῆς ζωῆς, αἱ ἡμέραι αὐταὶ τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδος, αἱ ἀγναί, αἱ συμπαθεῖς, εἰ ἀπέριπτοι μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Πάθους καὶ τὴν κατάντηξιν, ποῦ προκαλεῖ ἡ θλίψις, εὐχονται νὰ σκορπίσουν εἰς τὰς καρδίας τὰ ῥίγη τῶν συγκινήσεων, τὰ δώσουν τοὺς παλμῶν τῶν αἰσθημάτων καὶ νὰ χαρίσουν τὸ βέλσαμον εἰς τὰς πληγωμένας ὑπάρξεις.

Καταπεποιημένα σώματα, ἀλλὰ, πρὸ πάντων, δρασμένα ἀπὸ τὴν κακίαν τοῦ κόσμου ψυχαί, μὴ ἀπελπίζετε! Ἴδου ὁ Νυμφίος, ὁ πάνυ ὄμοιος, ἀλλὰ καὶ Ἐκεῖνος, ὁ Ὅμοιος καλεῖ πάντας τοὺς «κοπιῶντας καὶ πεφορημένους», ὅπως ἀναπαύσῃ αὐτούς.

Καὶ τὴν παρήγορον ἐκείνην πρόσκλησιν ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς πάντας, ἀντὶ τοῦ Νυμφίου, ἢ Ἐκκλησίας Του καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς ἐκεῖνους, εἰ ὁποῖοι προσέρχονται, τὴν ἀνακούφισιν, τὴν παρηγορίαν, τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ἠθικὴν τόνωσιν.

Καὶ ξεύρετε διατί χαρίζει ὁ Ναζωραῖος εἰς τὰς καρδίας τὰ πολέτιμα αὐτὰ καὶ ποθητὰ συναισθήματα; γνωρίζετε διατί, οὐχὶ τὴν κατάπληξιν, ἀλλὰ τὴν συμπάθειαν, οὐχὶ τὸν τρόμον, ἀλλὰ τὸν οἶκτον, οὐχὶ τὴν ἀπεξένωσιν, ἀλλὰ τὴν προσοικειῶσιν ἀπονέμει;

Διότι ὁ Θεός, τὸν ὁποῖον ὠρίσεν πρὸς γενικὴν λατρείαν, πρῶτα ὅλων ὑπέβη ὁ Ἄνθρωπος... Ἄνθρωπος ἐν τῇ ζωῇ του, ἄνθρωπος εἰς τὰς ἀδυναμίας του, ἄνθρωπος εἰς τὸ πάθος του, ἄνθρωπος ἐν τῇ θλίψει του, ἄνθρωπος ἰδανικός, ὁ ὁποῖος ὁμοῦ προσαρμονίζεται ὑπερόχως ὡραία μὲ τὰς καρδίας, μὲ τὰ εἰσθήματα, μὲ τοὺς πόθους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς θλίψεις τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ποῖα καρδία δὲν ἔχει κρυμμένον βαθειὰ τὸν μυστικὸν τῆς πόνον; τίνας καρδίας τὴν γεῦσιν δὲν ἐπίκραγεν ἡ ἀχαριστία καὶ ἡ περιφρόνησις; ποῖα εὐγενῆς ψυχὴ δὲν ἐποτίσθη μὲ τὸ φαρμάκι τοῦ πόνου;

Ἐλθέ, λοιπὸν, σὺ, ὦ τίμιε βιοπαλαιστά, μὲ τὰς τυλάδας σου χεῖρας καὶ τὴν ἀφελῆ ψυχὴν καὶ σὺ, ὦ διαψευσθεῖσα εἰς τὰ ὄνειρά σου, νασαῖ ὑπαρξίς, ἐλθέ, ὦ θῦμα τοῦ ἐγωισμοῦ τῶν ἄλλων κόρη, καὶ σὺ, τῆς ὁποίας τὸν κορμὸν περιβάλλει ἡ χλιδὴ καὶ ἡ ἐπίδειξις. Ἐλθετε, ὡς καλεῖ ὁ Ἐστασρωμένος εἰς τὸ πάθος Του. Σὺ θὰ εὕρῃς τὴν ἐγκαρτέρησιν, σὺ τὴν ἐλπίδα, σὺ τὴν συντριβὴν, σὺ τὴν ἀληθῆ χαρὰν. Γονατίσατε παρὰ τὴν βάσιν τοῦ γυμνοῦ σταυροῦ Του καὶ χύσατε ἐν δάκρυ, ἐν μόνον δάκρυ. Μὲ αὐτὸ θέλετε ἀγοράσαι τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν, τὴν ὁποίαν οὐδ’ ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐξαγοράσουν.

Ἄλλὰ καὶ δεύτερον συναίσθημα πρέπει νὰ κυριαρχήσῃ τῶν καρδιῶν: ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον, ἡ συμπάθεια εἰς τὸν πόνον του, ἡ ἀλληλεγγύη εἰς τὴν τύχην του.

Οὐδέποτε τὰ πάντα εἶναι ῥόδινα εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Πάντοτε ἡ δυστυχία, τὸ πένθος, ἡ πτωχεία, ἡ ὀρφάνεια, ἡ πλῶνον τὸν μελανὸν πέπλον

τῆς ζωῆς, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἀλιεύονται πολλαὶ ὑπάρξεις, αἱ περισσώτεροι. Ἄλλὰ ὁ πέπλος κατέστη πυκνότερος. Ὁ ἀγών, ὁ ὁποῖος μαίνεται τὴν γῆν, σκορπίζει πολλὰ τὰ δεινὰ: τὴν πτωχείαν, ἐκεῖ ὅπου πρὶν ἦτο ἡ εὐμάρεια, τὸ πένθος, ἐκεῖ ἐνθα ἦτο ἐγκατεστημένη ἡ χαρὰ.

Ἄλλὰ δὲν ἐπέλιπον εἰ εὐποροί, δὲν ἐχάθησαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εὐαιτούσιν εἶναι ἀρετοί, εἶναι ἐπαρκεῖς, διὰ νὰ βοηθῶσι τὴν δομαζομένην μερίδα τῆς κοινωσίας. Εἶναι εὐκολον, ὅταν ἡ διάθεσις ὑπάρχη, εἶναι κατορθωτόν, ὅταν παραμερισθῶσιν αἱ προσφάσεις καὶ αἱ ἀντιλογίαι.

Σήμερον, ὅτε πολλοὺς κατέλαβεν ἡ μανία τῶν ἐξόδων καὶ τῆς σπατάλης, τί θὰ εἶναι, ἂν εἰς τὰς τόσας τῶν δαπάνων προσεθῆ καὶ ἡ μερίς τοῦ ἀποκλήρου, τοῦ ὀρφανοῦ, τοῦ πτωχοῦ; Ἡ χαρὰ, τὴν ὁποίαν ἐκαστος θὰ προσπερίσῃ εἰς τὸν ἄλλον καὶ εἰς ἑαυτόν, εἶναι ἀσυγκρίτως ὑπερέρα τῆς διὰ τὸ πινάκιον ἐκεῖνο τοῦ φαγητοῦ δαπάνης. Διαεὶ τάχα νὰ θέλῃ τις νὰ ἀποστερήσῃ ἑαυτὸν τόσον ἰσχυρὰς ἠθικῆς ἀπολαύσεως, τόσον, ἄλλως τε, εὐθηνῆς, ὅταν διὰ τρελλῶν ἐξόδων προσπαθῆ νὰ ἐξαγοράσῃ ἀπολαύσεις εὐτελεῖς, παροδικὰς καὶ χυδαίας;

Ἐν σύνθημα ὀφείλει νὰ ἐπικρατήσῃ ἐφέτος:

— Ὅχι γεῦμα πεσοχλιῶν χωρὶς τὸν ἄπορον συνδαιτυμένα, τὸν ὀρφανόν, τὸν ἀπόκληρον. Ἐν πινάκιον περισσώτερον εἰς τὴν τράπεζαν. Αὐτὸ εἶναι τὸ μερίδιον τοῦ πτωχοῦ καὶ εἶναι τὸ δικαίωμα του.

Κ. Μ.

ΣΤΟΝ ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ

Ποῦν' τὰ ῥόδι, ποῦν' εἰ κρῖνοι,
ποῦν' οἱ πορτοκαλλανθοί,
νὰ στολίσουμε τὴν κλῖνη
τοῦ Θεοῦ τῆ νεκρικῆ; ...

... Σῦστε, κόψτε τὰ λουλούδια,
ὦ παρθένες μου, εἰσεῖς,
σεῖς τ' ἀγνά τὰ ἀγγελουδία
τῆς ἀμαρτωλῆς μας γῆς ...

Κόψτε κρῖνους, φέρετε βιόλες,
κ' ἀγιοκλήματα ξανθὰ,
κ' ἀγκαλίδες μυροβόλες,
κ' ἀγριολούλουδα λευκά ...

Κάτασπρο φιαίστε γιορτάνι
μ' ἀνθὴ τῆς ματαρηνιάς
νὰ τῆς πλέξετε σταφάνι
τῆς ξανθῆς Του ὠμορφιάς ...

Ἄγνα πρόσωπεν τέτοια χέρια
κ' ἀγνοὶ πρόσωπον λογισμοὶ
νὰ στολίσουνε μ' εὐχέρεια
τέτοια κλῖνη νεκρικῆ ...

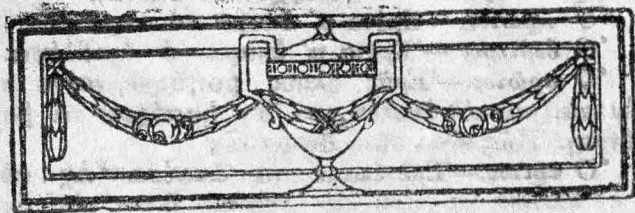
... Κ' ἔπειτα, τὸ βράδυ-βράδυ,
θὰ ξανόλθετε ἀργῶ,
μὲ λαμπάδες στὸ σκοτάδι
νὰ Τον ψάλετε γλυκά ...

Νὰ Του κλέψετε τὴ νειότη
μ' ἓνα θρήνο τῆς καρδιάς,
νὰ Του ὑμνήσατε τὸ ὅτι
ἱσταυρέθηκε γιὰ μᾶς ...

Κι' ὁ ἐπιτάφιός νὰ γίνῃ
ὁ χορὸς παρθενικός...
... Κι' ἄλλα ἀνθὴ, κ' ἄλλοι θρήνοι...
... Ξαναπέθανε Θεός; ...

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

‘ΑΠ’ ΟΛΙΑ

Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

— ‘Ο Δίκαιος.

Τέσσαρας περίπου αιώνας, απ’ ης εποχής έγραψεν εν τῇ «Πολιτείᾳ» αὐτοῦ τὰ μαντικά ρήματα περὶ τοῦ Δικαίου ὁ Θεσπέσιος Πλάτων, ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Τιβεριαίδος, ἐν Παλαισίῳ, ἀντήχησεν ἀνὰ τὸν κόσμον τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Θεανθρώπου: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι!» Εἶναι ὁ γλυκύστομος κήρυξ τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς πραότητος, τῆς δικαιοσύνης, ὁ οὐράνιος Διδάσκαλος τῆς «βασιλείας τοῦ Θεοῦ» ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ μέλλων νὰ ἀνταμείψῃ τοὺς καθαρὸς τὴν καρδίαν, νὰ ἀναπαύσῃ τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους, νὰ παραμυθῆσῃ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς ἀδυνάτους, νὰ χαροποιῆσῃ τοὺς πάσχοντας καὶ πενθοῦντας, νὰ περιβάλλῃ δι’ ἀνεξαντήτητος στοργῆς τοὺς πτωχοὺς, νὰ δώσῃ τροφὴν εἰς τοὺς πεινῶντας, νὰ ἐλκύσῃ πάντας πρὸς ἑαυτὸν, αἰῶνα Αὐτὸς ἐπὶ τῶν ὧμων, ὁ τελείως Δίκαιος, ὁλόκληρον τὸ βάρος τῆς ἀδικίας τοῦ κόσμου.

— Τὸ κήρυγμα.

Τὸ κήρυγμα τοῦτο ἔμελλε νὰ ἀνατρέψῃ ἐν βάρῳ τὴν ἀρχαίαν ἐθνικὴν κοινωνίαν, νὰ διασαλεύσῃ, ὡς διὰ σεισμοῦ φοβεροῦ, ἀπ’ ἀκρου εἰς ἀκρον τὴν οἰκουμένην, νὰ «διαρρήξῃ τὸ καταπέτασμα» τοῦ ναοῦ τῶν Ἰουδαίων, νὰ ἐξαγγελίῃ τὰ ἀπόρητα τῆς οὐρανοῦ σοφίας περὶ τοῦ ἐνός καὶ μόνου πνευματικοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον, νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς πολυθῆους θεοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, νὰ καθαιρέσῃ τοὺς δυνάστας ἀπὸ θρόνων, νὰ καταισχύνῃ τοὺς ἰσχυροὺς, νὰ ἐψάσῃ τοὺς ταπεινοὺς, νὰ πληρώσῃ τὸν κόσμον μετ’ αἰγλῆς ἀνέσπερον. Καὶ δύναται νὰ παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἀλλ’ οἱ λόγοι τοῦ Θεανθρώπου εἶναι ἀδύνατον νὰ παρέλθωσιν!

— ‘Η ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Εἶχεν ἔλθει τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὅτε ἐνεφανίσθη ὡς μετέωρον φαεινὸν ὁ προφήτης τῆς Ἰουδαίας, ὁ ζωηρῶς ἐπιποθούμενος ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν ψυχῶν Μεσσίας. Ἰδατε τὸν θεάνθρωπον τοῦτον Διδάσκαλον τῆς οὐρανοῦ Ἀληθείας, κατὰ τὴν τριετὴ Αὐτοῦ προφητικὴν στοδιοδρομίαν! Σχεδὸν οὐδὲν γηῖνον συνδέει Αὐτὸν πρὸς τὸν κόσμον, πλὴν τῆς ἀπειροῦ Αὐτοῦ ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸς ἦλθεν ἀπὸ τοῦ Πατρὸς καὶ πρὸς τὸν Πατέρα Αὐτοῦ ὑπάγει, καὶ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ ποιεῖ. Ἀλλὰ ἡγάπησε τὸν κόσμον, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ἀληθείας, ἵνα σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς πλάνης καὶ τῶν ἀτελεστέων κακῶν. Τὸ θεῖον Αὐτοῦ βλέμμα πίπτει μετ’ βαθεῖαν στοργὴν ἐπὶ τῶν ὄχλων, οἵτινες ἦσαν ὡς πρόβατα ἐρριμμένοι ἄνευ ποιμένος. Τίς ἔμελλε νὰ διδάξῃ αὐτούς; «Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ», ἀνεφάνησε πρὸς τοὺς ἔλθουσιν ἐκείνους δεσμώτας τοῦ ψεύδους, τοὺς «καθημένους ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου», καὶ ἤρχισε τὸ στάδιον τῆς δόξης καὶ τῶν ἀγώνων Του ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Θερισμὸς ἦτο πολὺς, ἀλλ’ οἱ ἐργάται ὀλίγοι. Ὁ Ἰησοῦς προσέλαβε τοὺς μαθητὰς Του. Ἐκρίνεντο ἤδη ἡ τύχη τοῦ κόσμου! Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἀναλαμβάνει τὴν ἀποστολὴν Του.

— ‘Ο Ἰησοῦς καὶ οἱ ἐρμηνεῖς τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου.

Οὐδέποτε οὐδεὶς σοφὸς ἐνεφανίσθη μετ’ ὅσον λαμπρότητα καὶ αἰγλὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅτις προφήτης τοῦ Ἰσραὴλ ἐλάλησε μετ’ ὅσον

κύρος, μετ’ ὅσον ἐξουσίαν, μετ’ ὅσον ἐμπνευσιν, μετ’ ὅσον ἀγάπην καὶ ἀγαθότητα, ὑψηλὴν, αὐτόχρημα θεῖαν, μετ’ ὅσον ὁ ἔνθεος Διδάσκαλος τῆς Γαλιλαίας. Οἱ ὄχλοι ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ καὶ ἔτρεχον πρὸς Αὐτὸν ὡς τὰ πρόβατα. Ἀλλ’ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐρμηνέων τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου ἦσαν κεκλεισμένοι ἢ ἐτυφλώθησαν ὑπὸ τῆς αἰγλῆς τῆς οὐρανοῦ ἐκείνης διδασκαλίας. Ἡ φρὴν αὐτῶν ἦτο σκολιά, πονηρὰ τὰ βουλευμάτα αὐτῶν, ἡ καρδία μεστὴ δόλου, ἐπιχειρήσεως, ἀδικίας. Τάφοι κεκαλωπισμένοι, κατὰ τὴν ζωηρὰν παρεμοίωσιν τοῦ Ἰησοῦ, ἔγμερον ἐνδοθὰν πάσης ἀκαθαρσίας. Οἱ δειλαιοὶ, ἦσαν ἀνίκανοι ν’ ἀποβλέψωσι πρὸς τὸ θεῖον μέτωπον τοῦ Θεανθρώπου! Ἡ ὁργὴ τοῦ Ἰησοῦ, οὐ ἡ ψυχὴ εἶναι πλήρης ἀγάπης, εὐσπλαγχνίας, φιλανθρωπίας, ἀγαθότητος, ἐκρήγνυται βαρεῖα καὶ ἀμείλικτος ἐπ’ αὐτούς. Αὐτοὶ ἦσαν γνήσια τέκνα τοῦ κόσμου τούτου. Ἐφίλου τὰς τιμάς, τὴν δόξαν, τὴν πρωτοκαθεδρίαν, τὰ ἀξιώματα, τοὺς καλλωπισμούς, τὸν πλεῦτον, τὴν ὑπόκρισιν! Ὁδηγοὶ τυφλοὶ, καὶ αὐτοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἔκλειον τὴν εἴσοδον. Ἦσαν τὰ ράκη καὶ τὰ σκύβαλα τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, τὰ ὅποια ἔμελλε νὰ παραδώσῃ εἰς τὸ πῦρ ἡ πνοὴ τοῦ Ἰησοῦ.

— ‘Ο οὐράνιος Διδάσκαλος.

Τούναντιον, ὁ θεῖος Διδάσκαλος δὲν ἦτο ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ πνοὴ ἡ οὐράνιος περιβάλλει τὰς πράξεις Αὐτοῦ καὶ τοὺς λόγους. Τὸ στόμα Αὐτοῦ λαλεῖ καινὴν σοφίαν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει ἡ ἀνθρωπότης. Περιήλθαν εὐθύς τὰς πόλεις καὶ κώμας τῆς Γαλιλαίας, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς. Ὁ ὄχλος ἠκολούθει, ἐθαύμαζεν, ἐπίστευεν, ἀνευφήμι, ἰδοὺ, ὅτι προφήτης μέγας ἠγέρθη ἐν τῷ Ἰσραὴλ ὁ Μεσσίας, ὁ Λυτρωτὴς, ὁ Χριστός, πληρῶν θαυμάτων τῆν Ἰουδαίαν. Ὁ Ρωμαῖος ἐκατόνταρχος πιστεύει εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἀλλ’ οἱ μωροὶ καὶ τυφλοὶ Φαρισαῖοι, οἱ ὑπουργοὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, εἰς πᾶν ρῆμα τοῦ Διδασκάλου τρίζουσι τοὺς ὀδόντας καὶ βλασφημοῦσιν. Ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἔμελλε νὰ καταρρεύσῃ ἀθρόα, ἡ δόξα αὐτῶν νὰ ἀρῆθῃ ἐκ τοῦ κόσμου καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἀρρηκτως δεσμευμένοι πρὸς τὸν κόσμον, οἱ σκώληκες τῆς γῆς, οἱ υἱοὶ τοῦ σκότους, τὰ τέκνα τῆς ἀμαρτίας! Μεστὴ ὑψηλῆς ἀγανακτήσεως ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπιποθεῖ πολλὰς τὴν ἐρημίαν, καὶ οἱ ὄχλοι, διψῶντες τὰ ρήματα Αὐτοῦ τὰ μελίρρικα, ἀκολουθοῦσιν εἰς τὰ ὄρη, ἐκχύνονται εἰς τοὺς ἀγρούς, πληροῦσι τὰς ὄχθας τῆς Τιβεριαίδος. Ἐπὶ τῷ θεάματι τούτῳ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰησοῦ εἶναι περιλυπὸς ἕως θανάτου!

— Τὸ σημεῖον τοῦ Ἰησοῦ. Αἱ παραβολαί.

«Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς;» ἠρώτων οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ. Οἱ μωροὶ καὶ τυφλοὶ! Δὲν ἐπίστευον τοὺς ὀφθαλμούς των. Πῶς ἠδύναντο ἀγαθὰ νὰ λαλῶσι, πονηροὶ αὐτοὶ ὄντες; Ἦθελον σημεῖον ἀπ’ Αὐτοῦ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη: «Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς! Δὲν θὰ δοθῇ εἰς σὲ σημεῖον ἄλλο, εἰμὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου. Ὅπως ἐκείνος ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους, οὕτως ὁ υἱὸς τοῦ Ἀν-

ΑΣ ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΣΗ' Η ΦΥΣΙΣ

“Ὡς σκοτεινιάση ἡ φύσις,
τραγὸ κλαυμάτων κῆμα
ἄς ἀπλωθῇ... Στὸ μνήμα
νεκρὸς μῆψκε ὁ Χριστός.

“Ὡς σκοτεινιάση ἡ φύσις...
Ἐκείνον, πῶχει θρόνο
στὰ οὐράνια, δίχως πόνον
ἐθάψανε στὴν γῆ.

“Ὡς σκοτεινιάση ἡ φύσις,
ἄς ἀπλωθῇ σκοτιάδι...
Στηρὰ ἀπὸ μαῦρο βράδον
πειὸ ὠραία λάμπ' ἡ αὐγή...

Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

θρώπου θὰ μείνῃ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς!»

Ἀπ’ ἀρχῆς ἄχρι τέλους τοῦ φωτεινοῦ Του σταδίου, τὸ μαρτύριον καὶ ὁ θάνατος πληροῦσι τὴν ψυχὴν Του! Πρὸς τοὺς ὄχλους δηγεῖται τὰς θαυμασίας παραβολὰς Του, αἰεὶνας ἀπεικονίζουσι τὴν θεϊκὴν καλλονὴν τῆς ψυχῆς Του, δεσμεύουσι τὸν νοῦν καὶ σφαινοῦσι βαθύτατα τὴν καρδίαν. Ζῶσιν ἐκτοσθεῖς τὰ στήθη τῶν εὐσεβῶν λατρευτῶν Του, τῶν γησίων Αὐτοῦ τέκνων, ἀειθαλεῖς καὶ νεάζουσαι! Εἶναι ὁ ἀληθὴς θησαυρὸς τοῦ οὐρανοῦ, ὃν οὐτε «σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει», κατὰ τὴν γραφικὴν Αὐτοῦ παρεμοίωσιν.

— ‘Ο ἀνδρείας τῆς θεότητος.

Ἐξ ὅλων τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ἰσχυρᾶς φυσιογνωμίας τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις ἴσταιται ὡς ἐμπρεπὴς ἀνδρείας τῆς θεότητος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, δύο εἶναι τὰ ζωηρότατα καὶ βαθύτατα: Ἡ ἀγάπη Αὐτοῦ πρὸς τὴν πάσχονσαν καὶ ταλαιπωρουμένην ἀνθρωπότητα, πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἀναπήρους, τοὺς ταπεινοὺς, τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς παραλυτικούς, τοὺς πρᾶους, τοὺς εὐθεῖς τὴν καρδίαν, καὶ τὸ μῖσος καὶ ἡ ὁργὴ Αὐτοῦ πρὸς τὴν κακίαν, τὸ ψεῦδος, τὸν δόλον, τὴν ρυπαρότητα τῆς ψυχῆς, τὸν φαρισαισμόν, τὴν ὑπόκρισιν, τὴν ἀδικίαν, τὴν ἀνειλικρίνειαν!

«Ὁ ἀναμάρτητος βαλέτω πρῶτος τὸν λίθον» καί, κύψας τὴν θεῖαν Αὐτοῦ κεφαλήν, ἔγραψε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἀμείλικτον καταδικὴν τοῦ φαρισαισμοῦ. Ἦτο, κατὰ τὴν ζωηρὰν Αὐτοῦ παρεμοίωσιν, ἡ κατηραμένη συκῆ, εἰς ἣν εἶρε μόνον φύλλα ὁ Ἰησοῦς, ἡ ξηρανθεῖσα παραχρῆμα πρὸς τὴν πνοὴν αὐτοῦ, διότι οὐδένα καρπὸν ἔφερε.

— Τὸ οὐράνιον δικαστήριον.

Δὲν ὑπάρχει φοβερώτερον, ἀλλὰ καὶ δικαιοτέρον δικαστήριον ἐκείνου, ὅπερ διεζωγράφισε μετ’ πυρίνοσ χαρακτῆρας ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς θείας ὁργῆς Του ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ἐν Ἱερουσαλήμ, τῆς ἀγερώχου ἐστίας τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου πρὸ τῶν ἐκπλήκτων ὀμμάτων τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων. Τὰ εὐαὶ ἠχοῦσι δεινότερον τῆς βροντῆς καὶ ἐκρήγνυνται φοβερώτερα τοῦ κεραυνοῦ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀσεβῶν ἀεινων καὶ ἀθέων. Εἶναι αὐτὴ ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ οἱ λόγοι ἐκείνοι, τοὺς ὁποῖους πρῶτος ἤκουσαν ἐκ στόματος τοῦ θεοῦ Διδασκάλου οἱ ὑποκριταὶ ἐρμηνεῖς, οἱ «καθήμενοι ἐπὶ τῆς Μωσῆως καθέδρας» καὶ κρίνοντες τὸν περιούσιον λαὸν τοῦ Κυρίου. Εἶναι ἡ τελεία καὶ ἀνέκκλητος καταδικὴ τοῦ φαρισαισμοῦ, ὅστις εἶχεν ἐντελῶς ἀπονεκρώσει τὴν ψυχὴν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους.

Ἀπὸ πολλοῦ ὄνειροπόλουν τὸν ἀναμενόμενον Μεσσίαν. Καὶ ὁ Μεσσίας, ὁ Λυτρωτὴς καὶ Σωτήρ των, ἦτο ἤδη ἀνὰ μέσῳ αἰετῶν, κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χάριτος, προαναγγέλων τὴν «βασιλείαν τοῦ Θεοῦ», προφητεύων τὴν καταστροφὴν τοῦ ναοῦ, προμαντεύων τὸν ὄλεθρον τῆς Ἰουδαίας! Ἀλλ’ οἱ ταλαίπωροὶ Ἰουδαῖοι ἐκλείσαν τοὺς ὀφθαλμούς των, ἵνα μὴ ἴδωσι τὴν θεϊκὴν τοῦ Μεσσίου μορφήν, τοῦ ἰδεώδους αὐτῶν Βασιλέως, ἔφραξαν τὰ ὦτα, ἵνα μὴ ἀκούσωσι τῆς γλυκείας Αὐτοῦ φωνῆς, ἐσκλήρυναν τὴν καρδίαν, ἵνα μηδὲν αἰσθανθῶσι καὶ μηδὲν ἐννοήσωσι, καὶ τὸ χειρίστον ἐπεκαλέσθησαν τὴν συνδρομὴν τῆς ξένης ἐξουσίας, τῆς ρωμαϊκῆς, ἵνα ἐξαφανίσωσι τὸν Σωτήρα καὶ Λυτρωτὴν των, ἵνα τὸν Βασιλέα αὐτῶν σταυρώσωσιν! «Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν Βασιλέα, εἰμὴ Καίσαρα», ἰβῶν ἐν τῇ παρακρούσει, τῆς μανίας αὐτῶν! Τόση εἶναι πολλὰκις ἡ ἐθνικὴ τύφλωσις! Καὶ ὁμοῦ ὁ Καίσαρ ἦτο ἡ προσωποποιήσις τῆς θεότητος ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς αἰσχίστης ὑδρεως τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποῖου ἐθανάτωσαν τὸν Ἰησοῦν, τὸ ὑψιστον, τὸ φιλανθρωπώτατον, τὸ θεϊώτατον τῶν ὄντων, ὅπερ ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐξαπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον, τὸν οὐράτιον Διδάσκαλον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ζωῆς.

ΙΩΑΝΝ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

Egon Friedell

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

‘Η αρχή της Δ’ πράξεως.

(Ιερουσαλήμ. Είς την νέαν πόλιν Βηθσεδά. Δεξιά φαίνεται το ήμισυ από τον κήπον του Πιλάτου. Μυρτιάς, κυπάρισσοι προβάλλουσιν από τον περιβόλον του κήπου. Αριστερά ένα μεγάλο μνημειον εκ βράχου. Οπισθεν εις φαρδύς και τραχύς δρόμος. Είναι σπορτεϊνή νύξ, χωρίς άστρα. Έμπροσθεν του μνημείου κύνουν τρεις φύλακες: ο Ρωμαίος, ο Αιγύπτιος, ο Έλλην. Μεταξύ των υπάρχουν τρεις άσπίδες και λόγχαι, τοποθετημέναι ή μία επί της άλλης, και επί αυτών είναι έμπρηγμένη μία δός. Πρὸ του κήπου στέκεται τέταρτος σκοπός. ‘Η αυλαία αναβαίνει σιγά-σιγά, οι φύλακες στέκονται ακίνητοι, ώσει να κοιμῶνται. Οπισθεν φυσῶ έλαφρά αύρα, ή έποία κατόκιν ένδυναμοῦται εις άνεμον και διέρχεται από τας κορυφάς των δένδρων. Μία θύελλα άποσπᾶται από μακράν και πλησιάζει. Ο άνεμος φυσῶ, αίφνης, μετά μεγάλης δυνάμεως, ή δός σβύνεται. Είναι σκοτός. Ο Αιγύπτιος έξάγει ένα πυρόλιθον, τον κτυπῶ και προσπαθεῖ να άνάψη σπινθήρας, άλλ’ εις μάτην. Τέλος, προσέκρουσεν εις τας άσπίδας, πίπτει κάτω και, ώς έξέφυγεν ο πυρόλιθος από το χέρι του και έρριφθη επάνω εις την άσπίδα, τότε παρήχθη σπινθήρ, ο όποιος ήναψε την δόδα. Έπακολουθαί ήσυχία. Οι τρεις φύλακες μένουσιν πόλιν ακίνητοι. Ο Αιγύπτιος χασμάται. Από τον δρόμον περνῶ άγοραία άμαξα, συρομένη από ένα ήμίονον, άνευ οδηγού. Δύο άνδρες με φανεύς προχωροῦν όπισθεν της άμάξης έκείνης και συνομιλοῦν χαμηλοφώνως. Στεκόνται, δεινύσουσιν τὰ όρη, βλέπουσιν προσεκτικᾶ εις τον ούρανόν και άπομακρύνονται. Θύελλα).

‘Ο Ρωμαίος.—Τώρα πλησιάζει πάλιν ή θύελλα.
‘Ο Αιγύπτιος.—Αυτή είναι άλλόκοιτη καταιγίς’ έρχεται από άλλο μέρος.
‘Ο Έλλην.—Ο ούρανός έχει τυλιχθῆ σάν βιβλίον.
(Ηκούσθη αίφνης άσυνήθιστος κρότος).
‘Ο Ρωμαίος.—Είναι ή πρώτη πρωϊνή όρα’ τώρα ανοίγεται ή μεγάλη θύρα του ναού, την πρώτητην πρωϊνήν όραν, και όμως άκόμη είναι νύξ.
‘Ο Έλλην.—Είναι ήδη ή δευτέρα πρωϊα, κατά την όποιάν ο ήλιος δέν άνέτειλεν.
‘Ο Αιγύπτιος.—Στην πατριδα μας αυτα είναι συνειθισμένα πράγματα, άλλὰ έχομεν έξορκιστάς, οι όποιοι έξορκίζουσιν τὰ δαιμόνια. Ω! σεις οι Ρωμαίοι δέν καταλαβαίνετε τίποτε απ’ αυτα.
‘Ο Ρωμαίος.—Αυτό είναι κατι έξαιρετικόν’ ούδαίς ένθυμείται παρόμοιον.
‘Ο Αιγύπτιος.—Μάλιστα, έδω και εις την Ρώμην’ άλλὰ εις τον Νείλον, καθώς σᾶς είπα, αυτό είναι πολυ συνειθισμένο. Ο Ασκληπιάδης ήμποροῦσε να κόμη την νύκτα να γίνη μέρα.
‘Ο Ρωμαίος.—Πῶς; την νύκτα έκάμνεν ήμέρα;
‘Ο Αιγύπτιος.—Ός έπίσης την ήμέρα νύκτα. Ο Ασκληπιάδης, όταν έτένευε το δεξιόν του χέρι, τότε ο δίσκος του ήλιου έγίνετο μελανός και, όταν το άριστερό του, τότε τὰ κέρατα της σελήνης έσπαναν. Είς όλους μας τούς Ισραεϊς όλα αυτα είναι συνειθισμένα. Μόνον οι ιδιοί σας δέν έξισύρουσιν να τὰ κάμνουσιν, και συμβαίνει αυτό, διότι σεις δέν έχετε θεούσ τού φωτός, διά να τούς έπικαλεσθῆτε.
‘Ο Ρωμαίος.—Κατά την μάχην του Φλαμινίου πρὸς τον Αννιβαν, εις την λίμνην Τρανζιμένην, ή μέρα έσκοτεινίσασιν παρσυθῶς’ εξ αίτίας αέτος έχάσαμεν την μάχην. Τὸ σκοτός αυτὸ τὸ έφωσαν ο Αρης, ο θεός του πολέμου.
‘Ο Αιγύπτιος.—Μάλιστα, σεις οι Ρωμαίοι μόνον θεούσ του πολέμου έχετε.
‘Ο Ρωμαίος.—Δέν έχομεν άνάγκην άλλων θεῶν.
‘Ο Αιγύπτιος.—Και τί καταλαμβάνεται σεις από θρησκεία; ήμεις έχομεν τας περισσότεράς θεότητάς: ήμεις, παραδείγματος χάριν, έχομεν πολλούσ Ανοῦβις.
‘Ο Ρωμαίος.—Οι ιδιοί σας Ανοῦβις έχουσ κεφαλήν γαυγίζοντος σκύλου και δέν ξεύρουσιν λατινικά.

‘Ο Αιγύπτιος.— Αλλά έχομεν και τον Όσιριν, ο όποιος έχει δέκα χιλιάδες πρόβατα και προστάτσει όλα τὰ άγια χέλια.
‘Ο Ρωμαίος (γλύφωσιν τὰ χείλη του).— Ημεις τὸ τρώμε αυτὸ τὸ ψάρι.
‘Ο Έλλην (δεινύσουσ τον ούρανόν θυμωμένος — Δέν κοιτάζετε έδω κάτω στην δύσιν; δέν βλέπετε ένα σταυρό κόκκινο σάν τὸ αίμα;
‘Ο Ρωμαίος.—Ποῦ; εις τον ούρανόν; δέν βλέπω τίποτε.
(Και οι τρεις παρατηροῦσιν προσεκτικᾶ την ούρανόν).
Είς κήρυξ (τρέχει διά της όδοῦ και φωνάζει με στενωριαν φωνή).— Ο στρατιωτικὸς διοικητής διατάσσει όλους, όσοι έχουσ όπλα, να τὰ φέρουσιν άμέσως και να τὰ παραδέσουσιν εις τὸ Πραιτώριον’ άλλως θα τιμωρηθοῦσιν αυστηρά (έξεφανίζεται, ένφ ή φωνή του, άπομακρυνομένη, ακούσεται).
‘Ο στρατιωτικὸς διοικητής διατάσσει όλους, όσοι έχουσ όπλα, να τὰ φέρουσιν άμέσως... (ή φωνή χάνεται).
‘Ο Αιγύπτιος.— Αρά γε, ποίος να είναι αυτός, τὸς όποιουσ τον τάφον φυλάττομεν;
‘Ο Ρωμαίος.— Ένας Ιουδαίος μάγος, τον όποιον ο Πιλάτος άφήκε τὰ σταυρώσουσιν.
‘Ο Έλλην (με χαμηλήν φωνήν).— Έστεικόμη κοντά εις τον σταυρόν του.
‘Ο Αιγύπτιος.— Αληθῶς, μάγει μόνον οδ μᾶς, εις την Αιγυπτον, υπάρχουν’ εκεί υπήρχε, παραδείγματος χάριν, ο Πολέμων.
‘Ο Έλλην.— Έστεικόμη κοντά εις τον σταυρόν του μέχρι τέλους. Όταν απέθανεν, άφήκε μίαν φωνήν...
‘Ο Αιγύπτιος.— Ο Πολέμων, και μόνον εάν έβλεπεν ένα χωλόν, τον έκαμνε παρσυθῶς να πεθῶ και να χορηύη. Και αν πάλιν έτριβε τὰ μάτια ενός τυφλοῦ, ο τυφλός τότε άμέσως ήμποροῦσε να ιδῆ τὸ φῶς και τὸ σκοτός, καθώς λεσπάρδαλις.
‘Ο Έλλην.— Ητο δλωσ διόλου παραδόξος ή φωνή έκείνη. Ουδέποτε ήκουσα παρομοίαν φωνήν από ανθρώπινον στόμα. Μοι έφάνη ώσαν όλα τὰ αισθήματα, ποῦ έχει ένας άνθρωπος, να ήσαν συνηνωμένα εις έκείνην την μοναδικήν φωνήν.
‘Ο Αιγύπτιος.— Ο Πολέμων είξευρε πολλά μαγικά χόρτα, με τὸ όποια ήμποροῦσε λιμνας και ποταμούσ να ξεράνη.
‘Ο Έλλην.— Νά, βλέπετε; ή μητέρα του έρχεται!
(Τρεις πενθηφοροῦσαι γυναίκες προχωροῦσιν σιγά εις την σκητήν).
‘Ο Έλλην (κατόπιν μιᾶς παρατεταμένης σιωπῆς).— Όταν ήμουσ παιδι δώδεκα έτώ, τότε συνητήσα μίαν Σιβυλλαν.
‘Ο Ρωμαίος.— Αυτὸ δέν μποροῦσε να συμβῆ πούθενά άλλου, έκτός από την Ρώμην.
‘Ο Έλλην.— Μάλιστα, ήτο εις την Ρώμην και αυτη μου είχεν είπει, ότι μίαν ήμέραν, προτού τὰ μαλλιά μου άσπρίσουσιν, όλοι οι θεοί θα πεθάνουσιν.
‘Ο Αιγύπτιος.— Οι θεοί δέν είναι δυνατόν να πεθάνουσιν.
‘Ο Έλλην.— Η Σίβυλλα είπεν, ότι δύνανται.
‘Ο σκοπός, ποῦ ήτο πρὸ του κήπου.— Σιωπήσεται, σιωπήσεται, έρχεται ο Ιάσιρος.
(Ο Ιάσιρος και ο Έκατόνταρχος έρχονται από τον κήπον).
‘Ο Ιάσιρος.— Όταν ο Ιούλιος Καίσαρ έσπατώθη, και τότε έγινε πολυ σκοτός, άλλὰ διήρκασε πολυ όλιγώτερον.
‘Ο Έκατόνταρχος.— Είς αυτην την κῶραν και ή φύσις άκόμη είναι τραλλή.
‘Ο Ιάσιρος.— Από την ανατολήν δέν παρουσιάζεται άσπρη αέγη, (διέρχεται πρὸ των τριῶν φυλάκων).— Έχετε τίποτε νέον;
‘Ο Ρωμαίος.— Τίποτε, κύριε.
‘Ο Ιάσιρος.— Έν τούτοις σήμερον κατι θα συμβῆ (κάμνει να φύγη, γυρίζει άκόμη μίαν φοράν και λέγει). Μη φλυαροῦτε τόσο πολυ!
‘Ο Ρωμαίος.— Ο πτωχός είχε δικαίον, ή όμιλία δέν ωφελεί. Είναι δύσκολον πράγμα να φυλάττη κάποισ και να σκέπτεται ταυτοχρόνως. Ας άφήσουμεν, τουλάχιστον, τὰ αυτιά μας να κοιμηθοῦσιν.
‘Ο Αιγύπτιος.— Δέν μπορεῖς, όταν φυλάττης, να κοιμάσαι; Αυτὸ τὸ έμαθα εις την Βεθθιαν.
‘Ο Έλλην.— Μάλιστα, είναι πολυ όραϊον να στέκεται κάποισ ακίνητος και να όνειρεύεται.
(Οι τρεις φύλακες μένουσιν πόλιν ακίνητοι, καθώς εις την αρχήν της σκηνης).

Τοις θεραπευμένοι (διέρχονται όπισθ).
‘Ο πρώτος.— Έμένα μ’ έκαμε να περιπατῶ.
‘Ο δεύτερος.— Έμένα μ’ έκαμε να αναβλέσω.
‘Ο πρώτος.— Έμᾶς όλους βοήθησε, έσένα και έμένα, και τον έαυτόν του δέν ήμποροῦσε να βοηθήση. Πῶς είναι αυτὸ δυνατόν;
‘Ο τρίτος.— Έμε έκαμε να ακούσω. Αχ! αυτὸ δέν έπρεπε να μου τὸ κάμη, διότι, άφ’ ότου ακούω, γυρορίζω, ότι ο γαμβρός μου με κλέπτει εις την άγοράν.
‘Ο δεύτερος.— Αφ’ ότου ανέβλεψα, βλέπω πολλά δσχημα, τὰ όποια πρὶν μου ήσαν άγνωστα. Αλλ’ δρώ γε, εκείνο δέν ήτο τὸ καλλίτερον; Ένόσω ήμην τυφλός, ήμην εἴτυχέστερος. Αυτὸ είναι αληθές. Ένώ τώρα, έπειδή είμπορώ και βλέπω, έχω όλα τὰ μέσα να γίνω σοφός, τὸ όποιον είναι κατι περισσότερον από εἴτυχια.
‘Ο πρώτος.— Όταν ήμην χωλός, όλοι μ’ έφιλοδοροῦσαν, άλλὰ τώρα ο καθείσ μου λέγει: «Πήγαινε να εργασθῆς».
‘Ο τρίτος.— Γυρορίζω τώρα πολυ καλά, ότι ή γυναίκα μου δέν μ’ αγαπᾶ’ ένόσω ήμην κωφός, αναγίνωσα μόνον εις τὰ μάτια της και με τὰ βλέμματά των ή γυναίκες εύκολα άπατοῦσιν’ άλλὰ τώρα ακούω τον ήχον της φωνῆς της και δέν είμπορεί πλέον να με γυλάση.
‘Ο δεύτερος.— Αφ’ ότου βλέπω, γυρορίζω, ότι ή γυναίκα μου διασκόδα με τὸν φύλακα του παλατιού. Αυτός είναι ένας μεγάλος πόνος δι’ έμέ. Εάν έμενα τυφλός, θα έξακολουθοῦσα να την πιστεύω. Εάν δέν ανέβλεπα, θα ήδυναμην να την συγχωρήσω και, όταν κάποισ συγχωρῆ ένφ γυρορίζω την άπάτην του, αυτὸ δέν είναι κατι περισσότερον από μίαν τυφλήν έμπιστοσύνην;
(Οπισθεν αυτών έρχεται ο Ιωάννης, ο Ματθαίος, ο Σίμων και ο Πέτρος μεθ’ ενός όνου).
Σίμων.— Μωροῦν από την πόλιν αυτην της άπατηλῆς και άψύχου λαμπηδόνοσ! Έλάσε, ακολουθήσατέ με εις την πατριδα μου, εις τας πεδιάδας της Γαλιλαίας! Αχ! προτιμώτερα θα ήτο να μη την άφίνα ποτέ και να έμενα εις την λίμνην μας, όπου τὰ ψάρια είναι βαβί. Έλα, στακτερό μου, θέλομεν τὸ βάρος μας να τὸ φέρωμεν μακρότερα. Φορηγὰ ζῶα είμεθα και τὰ δύο μας.
Είμεθα όλοι όλοι...
‘Ιωάννης.— Έγὼ δέν πενθῶ διόλου γι’ αυτόν’ αυτὸ τὸ έχω μάθει. Μόνον τούσ πεθαμένους δύναμεθα πραγματικῶς να αγαπήσουμεν. Οι ζωντανοί είναι εκτός μας, οι πεθαμένοι μέσα μας. Η δύναμις της αγάπης είμπορεί να περικλείση μόνον κατι πεθαμένον, διότι μόνον ο νεκρός της άνήκει τελείως. Η ζωή είναι διαζευγμένη άνευ έπίδωσ από την ζωήν με χίλια βαθθα βάραθρα. Οι νεκροί όμως δέν είναι χωρισμένοι από μᾶς, παρὰ με τὸ στενόν ρεύμα της προσκαίρουσ ζωῆς.
(Αναχωροῦσιν).

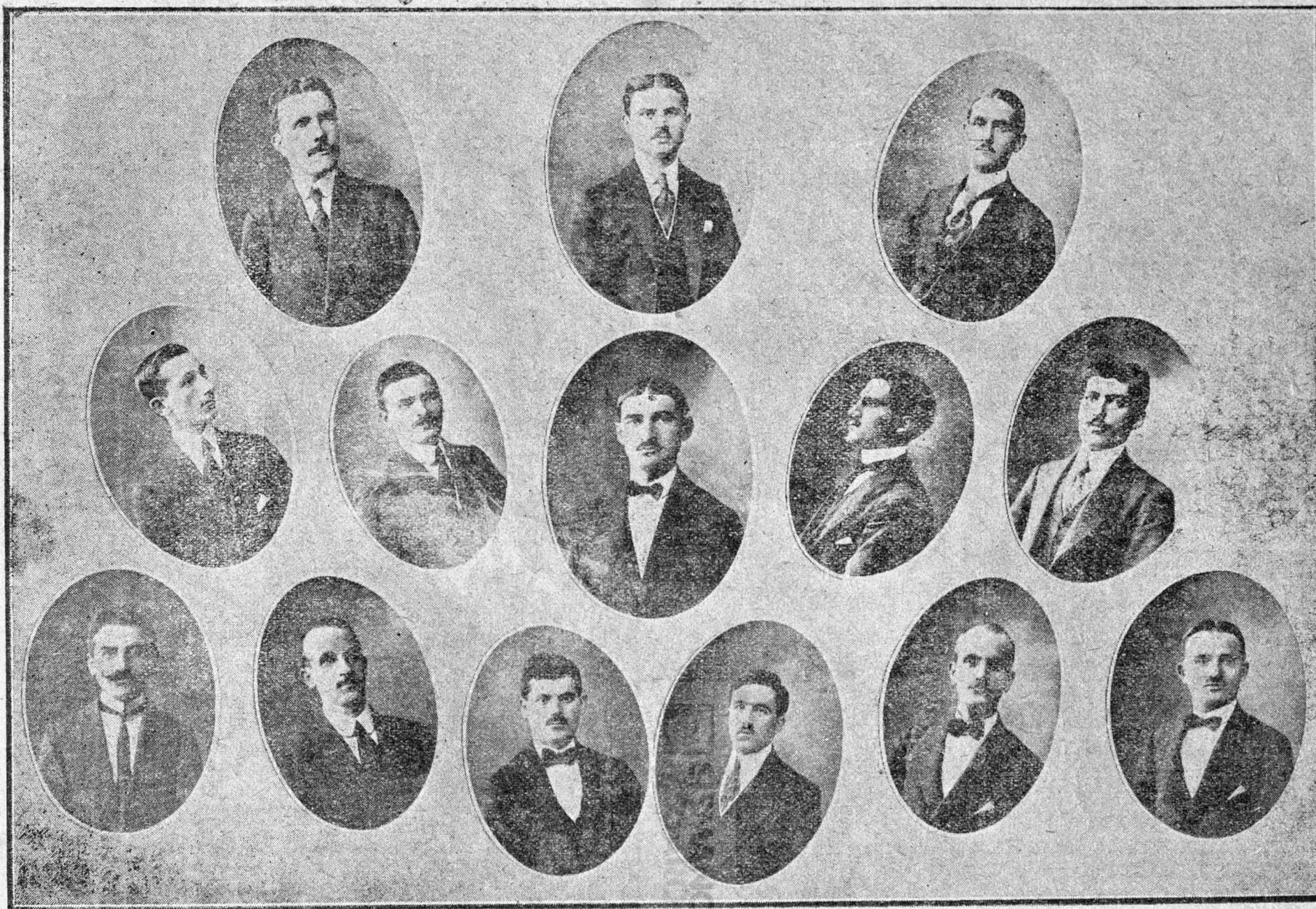
Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Μίσα στα μαῦρα φορεμένη
μιὰ ντροπαλή καλογρηῆ,
κατέχλωμη και μαραμμένη,
ψυχῆσ ποθοῦσε γιατροῦσ.
‘Από τὰ μάτια της σφονγγούσε
τὰ δάκρυά της τὰ θερμά
κι’ αναστενάγματα σκορποῦσε
μέσ’ απ’ τὰ χείλη τὰ χλωμά.
‘Ητο ποιήτρια φημισμένη
κ’ είχεν αισθήματα άγνά
και πάντα στο κελλι κλεισμένη,
τραγοῦδια έγραφε σερνά...
Μὰ ένα τραγοῦδι, ποῦ φαντάζει
σάν πόλεια στον αύγεινόν,
καρδίε ραγίζει κι’ ανεβάζει
κάθε ψυχή στον ούρανό...
Δες και τὸ άγιο αυτὸ τροπέρη,
ποῦ φάλλεται στην εκκλησιὰ
μέσα σης πίκρας χύνει χέρι
και μέσ’ στα βέσανα δροσιὰ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΝΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Εξ αριστερών προς τα δεξιά: Ανδροκλής Ι. Παπανδρέα — Χαρίλαος Α. Κωστόπουλος — Στέφανος Δ. Στεφάνου — Γεώργιος Α. Αθανασιάδης — Αναγνώστης Ν. Σακελλαρίδης — Λεωνίδας Κ. Νικολαΐδης — Χρήστος Α. Βασιμπόζης — Αναστάσιος Α. Δζεβίδογλου — Βασίλειος Φ. Έλματζόγλου — Πολύδωρος Ε. Δουλής — Γεώργιος Χ. Παπαδόπουλος — Αγάπιος Α. Ανασιάδης — Παύλος Μ. Δζαμτζόγλου — Χριστόφορος Π. Βεργίδης.

ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ

Έλα και πάλι, ο Μονάκιβε, πώχεις τον ήλιο και τα άστρα για προσκέφαλο, έλα και πάλι, σαν κατάδικος, στον Γολγοθά, ν' ανέβης τον απόκρυμνο, σκυμμένος απ' τα ξένα άμαρτήματα.

Τ' άγκάθια δέν θα φράξουν τον δρόμο Σου, που άνοιξε διάπλατα η άγάπη Σου! Τα κουρασμένα πόδια Σου τα άγια, θά να περάσουν πάλι άργολήτητα, ραντίζοντας τής πέτρες με το αίμα των!

Τ' άγκάθια δέν θα φράξουν τον δρόμο Σου, κ' οι πέτρες, ραγιασμένες απ' τον πόνο Σου, θά πλημμυρίσουν από άγνωστη άπαλότητα, και θά Σου ψάλλουν μεγαλόφωνα 'Αλληλούϊα!...

Στου Γολγοθά τον λόφο τον δόλομαρο, που τάν έσκίασαν τής ζήλειας τα φαντάσματα, άγματοσμένοι το Μίσος με την Κόλαση σε μια άγρια μέθη αιματοπνικη, έστησαν τής άγάπης Σου το σύμβολον!

Τα κολασμένα χέρια, μαθρα όργανα τής χαλασμένης των ψυχής τής συνειδήσεως, έπλεξαν το ακάνθινο στεφάνι Σου άτίμητη κορώνα και διάδημα κάθε τρανής άγάπης!

Άλτροειτή! γύρε και πάλι το κεφάλι Σου στους όμους, που έσήκωσαν το άπειρον.

Σύρε στο μονοπάτι, που ιδιάλειξες τα γιγαντώσης την άγάπη Σου την άφωνη, στο πόνο και τής λύπης το μαρτύριο!

Στου πόνου και τής λύπης το μαρτύριο, θ' άκούσης την άγάπη μας την άφωνη να ψάλλη μεγαλόφωνα 'Αλληλούϊα!...

Τάγκ! τάγκ! παραπονιάρικα σκορπούνε η καμπάνες το τραγουδι των και μέσα στον πικρόχολο άνειλαλο σιγοδιαβαίνει μπρος στα μάτια μου κάτι απ' την άφθαστη τη θλίψη Σου!

Ω! τα μεγάλα μάτια Σου, που κρύφτουνε τα παιδ τρανά και άγνωστα μυστήρια, τον πόνο τής άγάπης Σου δέν έβρουσαν!

Ο ήλιος, που έμεινε άσυγκίνητος στην τόση Σου τη δοξα και την δύταμι, τα ματωμένα μάτια Σου άνειπρόζοντας, πλημμυρισμένα απ' τα δάκρυα του πόνου Σου, έκλινε βαρυσμένος κ' αίματώσε, γιατ' ήσουν παιδ Μεγάλος στην 'Αγάπη Σου!

Τάγκ! τάγκ! παραπονιάρικα σκορπούνε η καμπάνες το τραγουδι των· κάτι κι αυτές έπήραν απ' τη θλίψη Σου και Σου τονίζουν ξεψυχώντας 'Αλληλούϊα!...

Γονατιστός στον Γολγοθά Σου έστάθηκα, για να γλυκάνω με το δάκρυ μου τον πόνο Σου!

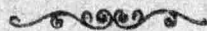
Έπήρα την ψυχή μου για θυμίαμα και μύρα τής καρδιάς μου τα απόκρυφα!

Όχι Νουμφίς, που έλειπες την παιδ τρανή άγάπη μέσ' στα στήθια Σου, παιδ άλλος από Σένα παιδ βαθύτερα τον Γολγοθά μου θά να νοιάση τον αίώνιο!

Άπέναντ' η καρδιά μου στο μαρτύριο, και στα έρείπια τής έπνιξε τη σκέψη μου!

Ω! άφησέ με μπρος στα πόδια Σου να όνειρευτώ την ήσυχία και τη λήθη μου, τον πόνο μου να σμίξω με τον πόνο Σου κι άνοιγοντας τα χείλη μου το ύστερο, να ξεψυχήσω, ψάλλοντάς Σου 'Αλληλούϊα!...

ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ

ΣΤΟΝ ΜΕΓΑ ΝΕΚΡΟ

Μεγάλη μέρα του Θεού, Παράσκευη Μεγάλη, και Σάββατο ξημερωμα, που τον Χριστό νταφιάζουν, ως κ' η σελήνη απ' τα ψηλά δέν θέλει να προβάλλη από τα μαύρα σύννεφα, όπου την σκοτεινιάζουν.

Μέσα στους δρόμους σκυθρωποί οι Χριστιανοί [διαβαίνουν, άλλοι στα χέρια με κεριά κι άλλοι με τα παιδιά τους και με ελάβεια πολλή στον Γολγοθά πηγαινουν, να προσκυνήσουν το Νεκρό όλοι με την καρδιά [τους.

Κ' εγώ, πιστός Σου λατρευτής, έμπρος εις τον Στανό [ρό Σου,

σκεπτόμενος πως ο Θεός τριήμερος κοιμάται, κι ως ο Εδσχήμων 'Ιωσήφ με μύρα στο Νεκρό Σου εις προσευχήν ένδόμυχον το πνεύμα μου πλανάται.

Σό, "Όστις τους σταυρωθέντάς Σε και τον ληστήν [συγχώρει,

άνοιξε τός άγκάλας Σου, τα πατριώτα Σου στήθη και δός την εύλογία Σου, όπως και πριν έδώσεις, κ' ειρήνευσον τον κόσμο Σου, ειρήνευσον τα πλήθη.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΑΡΜΕΝΑΚΗΣ

'Η' Αποκαθήλωσις.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

Ἄφου ὁ Ἰησοῦς ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν τὸν Λάζαρον, ἀνεχώρησεν ἐκ Βηθανίας μετὰ τῶν μαθητῶν Του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἔρημον.

Τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Λάζαρον περιστοιχίσαν οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι του, οἱ ὅποιοι, ἀφου παρήλθεν ὁ φόβος καὶ ἡ ἐπιληξίς των διὰ τὸ πρωτόκτιστον θαῦμα, ἤρχισαν νὰ τοῦ ἀπειρώσῃ τὰς νεκρικός σινδόντας καὶ τὰ σουδάρια, διὰ τῶν ὁποίων ἦτο σαβανωμένος, καὶ κατόπιν τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν οἱ πάτοικοι τῆς πολίτης πηγαινοήρχοντο, διὰ νὰ ἴδωσι τὸν ἐκ τάφου ἐγεγθάντα, νὰ συνομιλήσωσι μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ ἐκδηλώσωσι δι' ἐκείνου φλυαρίας τὴν ἐκπληξίαν των. Ὄταν ὁμοῦς ἐκλιναν ἡ ἡμέρα πρὸς τὴν δύσιν καὶ ὁ Λάζαρος ἀπέγραψε πλέον ἐκ τῶν πολλῶν ἐπισκέψεων καὶ συνομιλιῶν, τότε οἱ ξένοι ἀνεχώρησαν καὶ βαθεῖα σιγὴ ἐπαράτησε καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Λαζάρου καὶ καθ' ὅλην τὴν πολίτην.

Τὴν πρωτὴν τῆς ἀπαύριον ἐξύπνησεν ὁ Λάζαρος πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν νέαν του ζωὴν καὶ ἐφώνησε τὴν σύζυγόν του, ὅπως τοῦ φέρῃ τὰ καθημερινὰ του ἐνδύματα. Ἐκείνη ὁμοῦς ἐφάνη ἀμηχανοῦσα, ἤλλαξεν ὄψιν καὶ ἔμεινεν ἀναυδος. Ἐπὶ τέλος, ὡμολόγησεν εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅτι τὴν ἐπιούσαν τοῦ θανάτου του ἐπώλησε τὰ ἐνδύματα του εἰς πλανόδιον παλαιοπώλην, διότι εἰς αὐτὴν ἦσαν πλέον ἀχρηστοί. Διὰ τὴν ἀκαιρίαν τῆς ταύτης σπουδῆς τὴν ἐπέπληξεν ὁ Λάζαρος με μικροῦς λόγους καὶ τὴν διέταξε νὰ φρονίσῃ νὰ τοῦ προμηθεύῃ μίαν ἄλλην ἐνδυμασίαν. Ἐκείνη ἀφρόντισεν ἀμέσως καὶ, μόλις ἔφερε τὴν ἐνδυμασίαν, ἐσηκώθη ὁ Λάζαρος ἀπὸ τὴν κλίνην του, ἀνεδύθη, προσηυχήθη καὶ ἐξῆλθε, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἔργον του. Ἄλλ' ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ δικαστήριον—διότι ἦτο δικαστής—ἴδεν, ὅτι εἰς τὴν δικαστικὴν του ἔδραν ἐκάθητο ἄλλος, παλαιὸς τις φίλος του, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἶχε

συνεργασθῆ. Ἄφου ἀντήλλαξαν τοὺς συνήθεις χαιρετισμοὺς καὶ ὡμίλησαν καὶ πάλιν περὶ τοῦ θανάτου τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεώς του, ὁ Λάζαρος ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν φίλον του νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὴν δικαστικὴν του ἔδραν. Ἐκεῖνος ὁμοῦς ἐκπληκτικῶς ἠρνήθη κατηγορηματικῶς, λέγων, ὅτι εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην διορίσθη ἐπὶ τοῦ τοπάρχου, τὸν ὁποῖον εἶχαν ἐπὶ πολὺ ἐκλιταρήσει διὰ τοῦτο, ἀπὸ πολλῶν δὲ ἑτῶν ἐνήργει διὰ τοιαύτην τινὰ θέσιν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο βεβαίως οὐδὲ ἤθελε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὁ Λάζαρος ἐμέμφθη τὸν συνάδελφόν του διὰ τὴν ἰδιοτέλειαν καὶ τὴν ἐπιμονὴν του, ἐκεῖνος δὲ τῷ ἀπήντησε διὰ λόγων καὶ, ἐπὶ τέλος, τῷ εἶπεν, ὅτι, δυνάμει τῆς θέσεώς του ὡς δικαστοῦ, δύναται καὶ τιμορίαν νὰ τῷ ἐπιβάλλῃ διὰ τὰς ἀκαιρίους ἀπειλὰς του, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ νὰ τὸν παρενοχλῇ καὶ νὰ τὸν ἀπασχολῇ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του.

Θυμωθεὶς ὁ Λάζαρος, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ μετέβη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ τοπάρχου. Οὗτος προὔληπτος αὐτὸν καὶ, πλήρης περιεργίας, ἠρώτησε νὰ μάθῃ λεπτομερῶς τὰ τοῦ θαύματος ὅταν ὁμοῦς ἤκουσε τὰ κατὰ τοῦ νεοδιορισθέντος δικαστοῦ παράπονα τοῦ Λαζάρου, ὅστις ἀπήντησε τὴν ἀρχαίαν του θέσιν, ἐκίνησε τὴν κεφαλήν καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Λάζαρον νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐποψίαν ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν βοηθήσῃ, διότι ἡ θέσις παρεχωρήθη εἰς τὸν διάδοχόν του καθ' ἕλας τὰς νομίμους διατυπώσεις ἕνεκα ἡ νομοθεσία δὲν παρέβλεπε τοιαύτην τινὰ περίπτωσιν, καθ' ἣν, ἀποθανῶν καὶ ἀναστηθεὶς δημόσιος ὑπάλληλος, προέβαλεν ἀξιώσεις πρὸς ἀνακατάληψιν τῆς προτέρας του θέσεως. Ὄταν δὲ ὁ Λάζαρος ἤρχισε νὰ τῷ λέγῃ, ὅτι εὐρίσκειται ἐν ἀπορίᾳ τί πρέπει νὰ κάμῃ, ἀφου, ὡς παρήλιξ ἦδη, δὲν ἠδύνατο, βεβαίως, ν' ἀρχίσῃ νέαν σιδήριον, ἀπαστρέφεται δὲ καὶ τὴν ἀργίαν, οἷδὲ ἠρῆσκατο νὰ συντηρηθῇ, ἐξοδαῦν ἅς τῆς παρουσίας, ὁ τοπάρχης ἐκίνησε μ' ἐδιαφορίαν τοὺς ὄμους του. Συνελθὼν ὁμοῦς μετ' ὀλίγον ἐκ τῆς ἀμηχανίας του, ἀπεκρίθη εἰς τὸν Λάζαρον, ὅτι δὲν ἦτο βεβαίως δυνατὸν ν' ἀποστῆ ἀπὸ τὴν παρουσίαν του, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἀποθανῶν, καὶ ταυτοχρόνως ἐσκέφθη, ὅτι ἦτο πράγματι ἡ κατάλληλος εὐκαιρία ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Λάζαρον—πράγμα, τὸ

ὁποῖον ἐκεῖνος ἠγνόει μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς—ὅτι δηλαδὴ διὰ τὴν κληρονομίαν, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἀποθανῶν, εἶχε προκύψει δική. Οἱ κληρονόμοι του εἶχον ἤδη προστρέξει εἰς τὸν τοπάρχην πρὸς ἐπιδίκασιν τῆς διαφορᾶς των. Διότι μέρος μὲν τῆς παρουσίας τοῦ Λαζάρου ἐκληρονόμοι οἱ ἀδελφοὶ του, ἀλλ' οὕτως, μὴ εὐχαριστούμενος ἐκ τούτου, εἴηται μεγαλύτερον μερίδα, ἢ δὲ χήρα, δηλαδὴ ἡ σύζυγος τοῦ Λαζάρου, παρὰ τὴν τελευταίαν θέλησίν του, διεξεδίκαε ἀφ' ἑτέρου τὴν ὅλην παρουσίαν. Καὶ ἔνεκα τούτου ἀντηλλάγησαν μετὰ τῶν κληρονόμων λόγοι πικροὶ καὶ ἐλέγχθησαν καὶ κατὰ τὴν ἀποθανόντος ἀθέμιτα ἐπειδὴ δὲ ἡ ὑπόθεσις ἐφαίνετο στρουφνή, τὸ δικαστήριον προέβη εἰς συντηρητικὴν κατάστασιν τῆς κληρονομίας, οὕτως, ὥστε πρὸς τὸ παρὸν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐγγίσῃ αὐτήν, μηδ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Λαζάρου ἐξαιρεμένου. Ἀμφισβητήσιμον μάλιστα ἦτο, ἐὰν καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Λάζαρος εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἰδίας του παρουσίας, τὴν ὁποίαν κατείχε πρὸ τοῦ θανάτου του. Ἀκούσας ταῦτα ὁ Λάζαρος, ὠχρίσας καὶ ἐξηλεημένος κατέπεσεν ἐπὶ τινος καθίσματος. Καὶ ἐσυλλογιζέτο, ὁ κάλας, ὅτι δὲν ἦτο πλέον κέρσιος οὔτε ἐπὶ τῆς θέσεώς του, οὐδὲ τῆς παρουσίας του. Ἐγεγθεις τότε, ἀνεχώρησεν.

Ὁ Λάζαρος μετέβη εἰς εἰς τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη μετὰ προσποιητῆς χαρᾶς ἄλλ' ὅταν ὁ λόγος ἐστραφη πρὸς τὴν κληρονομίαν, ἐφάνη ἀναίσθητος καὶ, κατὰ τὴν ἐπακολούθησάν σουζήτησιν, ἐγένετο τραχύτερος, ἐξυβρισκόμενος μάλιστα τὸν ἀδελφόν του καὶ εἰς περισσότερον τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλος, ὁ Λάζαρος μετέβη εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἐκεῖ εἶχε τὴν σύζυγόν του μόνην εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἡ δυστυχὴς ἠδημόνευεν ἐν τῇ ἀβεβαιότητι, ἀγνοοῦσα τί ἐπρεπε νὰ πράξῃ. Ὄταν εἰσήλθεν ὁ σύζυγός της καὶ εἶδε τὴν λύπην νὰ διαωγραφήται εἰς τὴν μοσχὴν της, ἐκάθησε πλησίον της καὶ τῇ διηγήθη ὅλα, ὅσα τῷ εἶχον συμβῆ, ἐπέτιμησε δὲ καὶ αὐτὴν διὰ τὰς ἀνοησίας της εἰς τὰς τελευταίας του θελήσεις, ἐπὶ τέλος ὁμοῦς τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ πρὸς τοῦτοις τὴν ἠρώτησε τί ἐπρεπε νὰ γίνῃ. Ἐκείνη ὁμοῦς εἰσώπη καὶ μόνον ἀνεστῆναί. Τότε ὁ Λάζαρος τὴν ἠρώτησε τί ἐκείνη θὰ ἐπρατεν, ἐὰν ἐκεῖνος δὲν ἀνεστῆναι ἐκ νεκρῶν μετὰ διασηκόμενος, λοιπόν, φράσεις τῷ ἀπήντησε τότε ἐκείνη, ὅτι ὁ πλοῦσιος ἔμπορος, ὁ γείτων των, τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον καὶ θὰ τὴν ἐνυμφεύετο μόλις ἐτελείονα τὸ πένθος της. Αὐτὸς μάλιστα τὴν εἶχε συμβουλεύσει νὰ προσβάλλῃ τὴν διαθήκην του Ὁ Λάζαρος, ἀκούσας ταῦτα, κατελήφθη ἀπὸ ἀθυμίας καὶ ἀπόγνωσης. Συνῆλθεν ὁμοῦς καὶ, σκεφθεὶς φρονημῶντος, ἀπεφάσισε νὰ λησμονήσῃ πλέον ὅλα καὶ νὰ ζῆσῃ τοῦλάχιστον εἰς τὸ ἐξῆς μετὰ τῆς συζύγου του ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ. Τὴν περιεπέτυχθη, λοιπόν, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν θωπεύῃ περιπαθῶς. Ἐκείνη ὁμοῦς τὸν ἀπέκρουσεν, ἀπέφυγε τὰ φιλήματα του καὶ μετὰ καταφανοῦς φρίκης τὸν ἀπόθαι. Κλαίουσα δὲ, ἔλεγεν, ὅτι ἴσως τὸν ἀγαπήσει καὶ πάλιν, ἀλλ' ὁμοῦς τώρα ὀλοτελῶς ἐψυχράνθη ἢ πρὸς ἐκείνον ἀγάπῃ της, διότι τὸν ἐφαντάζετο καὶ τὸν ἐβλεπεν ἀκόμη νεκρὸν κείμενον ἐν τῷ τάφῳ καὶ προσητέτιζε τὸ νεκρικὸν του πρόσωπον... ἢ δὲ ὀπτασία αὐτῆς ἀποναρμῆ πᾶσαν θέρμη τοῦ αἰσθηματός της...

Τότε ὁ Λάζαρος ἐξῆλθε ταχέως ἐκ τοῦ δωματίου, μεμψιμοιρῶν κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ τοῦ ἀναστήσαντος αὐτὸν εἰς τὸν ἀβίωτον πλέον δι' αὐτὸν βίον. Ἀναστὰς δὲ εἰς τὸν ἀνώτατον ὄροφον τῆς οἰκίας καὶ λαβὼν σχοινίον, ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ ἀπηγγονίσθη εἰς μίαν γωνίαν.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ γερμανικοῦ).

ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΙΚΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ Α. Α. Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΓΑΖΗ ΜΕΧΜΕΤ ΡΕΣΑΤ Ε΄

Σήμερον καθ’ ὄλην τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν οἱ πιστοὶ ὑπῆκοοι τῆς Α. Α. Μ. πανηγυρίζουσιν εὐφροσύνως τὴν δεκάτην ἐπέτειον τῆς εἰς τὸν θρόνον τῶν Ὀσμανιδῶν εὐτυχοῦς ἀναρρήσεως τοῦ λαοφιλοῦς αὐτῶν Ἀνακτος. Ἐπὶ τῇ χαρμοσύνῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ τῆς εὐκλεοῦς βασιλείας Του θερμαὶ καὶ ἐγκάρδιοι ἀναπέμπονται δεήσεις ὑπὲρ μακροημερεύσεως τοῦ καλοκαγαθοῦ Μονάρχου τῶν.

ΣΤΟ ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙ

Πέρα σὸν κάμπο τὸν πλατὺ εἶναι μικρὸ ἐρημοκκλήσι· κάνας δὲν πάει νὰ ψάλλῃ ἐκεῖ, κάνας δὲν πάει νὰ προσκυνήσῃ...
... Εἶναι κ’ ἐκεῖνο ἐκκλησιά, ἔχει κ’ ἐκεῖνο Σταυρωμένο, κί’ ἄς εἶναι μέσ’ στὴν ἐρημίᾳ, κί’ ἄς εἶναι καταφρονεμένο...
... Εἶναι κ’ ἐκεῖνο ἐκκλησιά, κ’ ἔχει γλυκὺν Ἐσταυρωμένο ὅμως τοῦ λείπουν τὰ κεριὰ κ’ εἶν’ τὸ καντήλι του σβυσμένο...
Ἔλα τὰ πᾶμε μεῖς οἱ δυὸ ἐκεῖ, κορῖτοι ἀγαπημένο, νὰ προσκυνήσουμε σ’ αὐτὸ τὸν σημερινὸν Ἐσταυρωμένο...
Νά Του ἀνάψουμε κερι, νά Του ἀνάψουμε καντήλι, στὴν πλαγιὴ Του τὴν πληγὴ νὰ σμίξουμε κ’ οἱ δυὸ τὰ χεῖλη...
Στὴν πλαγιὴ Του τὴν πληγὴ νὰ σμίξουμε κ’ οἱ δυὸ τὰ χεῖλη, νὰ Τοῦ ζητήσουμε μαζί τὴν εὐτυχία νὰ μᾶς σταίη!...
Θὰ μᾶς ἀκούσῃ, καστανή, γιατί ἐκεῖ στὴν ἐρημίᾳ του κάνας δὲν Τὸν παρακαλεῖ, κάνας δὲν προσκυνεῖ μπροστά Του...
Θὰ μᾶς ἀκούσῃ ὁ Χριστός... καὶ θ’ ἀληθεύῃ τ’ ὄνειρό μας!...
... Μόλις σημάνη ἡσπერიὸς ἔλα νὰ πᾶμε ἐκεῖ οἱ δυὸ μᾶς!...
Γ. Α.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Ν. ΕΦΤΙΜΙΟΥ

Ἐκτέκτως μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐν σιρροῇ ἐκλεκτοῦ ἐκκλησιασματος ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν ἐν τῷ ἐν Γαλατῶν ἱερῷ τῷ τῆς Παιουγίας Καφατιανῆς, πειθίμως διακεκοσμημένῳ, τὸ τριετὲς μνημόσυνον τοῦ ἐν τῇ ἀκρῇ τῆς δράσεως αὐτοῦ ἐκλιπόντος ἀειμνήστου Σπυριδῶνος Ν. Ἐθνοπεύλεν, ἐργοστασιάρχου, πρεσβύτου τοῦ σεβασμ. γέροντος ἀγίου Κασσαρίας κ. Νικολέου, συνισρουργούντων αὐτῷ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ἀργυρουπόλεως κ. Γερμανοῦ καὶ Νεαπόλεως κ. Νικολάου. Συλλυπούμενοι ἀπὸ μέσης καρδίας τὰ πατρῷζοντα τέκνα τοῦ ἀειμνήστου, τὰ ὁποῖα ἐν ἀδιορρήκτῳ ἐνότητι καὶ εὐκρινεῖ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ συμπνοῇ, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ διεύθυνσιν τοῦ μεγαλειτέρου κ. Θεοδώρου Σ. Ἐθιοπούλου, διετήρησαν τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ εὐφρῆς καὶ ἐπιχειρηματικὸς Μικρασιάτης πατὴρ αὐτῶν κατήρτισε, προάγοντα αὐτὴν διὰ τῆς φιλοπορίας καὶ τῆς τιμιότητος οὐτῶν εἰς τὰς οὐαλλαγὰς, εὐχόμεθα αὐτοῖς μὲν προαγαγῆν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος, τῷ δὲ μεταστάει ἀπόλαυσιν ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν δικαίων. Α. Γ.

Εὐτυχεῖς γάμοι.— Τὴν Κυριακὴν 8 Ἀπριλίου συνήγαγον ὁ Ὑμέναιος μετὰ τοὺς τρυφεροὺς καὶ ἀρρηστους δεσμοῦς τοῦ δύο εὐγενεῖς καρδίας, δύο ἐνημερωσμένας ψυχὰς, τὸν κάλλιστον καὶ μορφωμένον νέον Mathieu Armao μετὰ τῆς ἐπιχαρίτου καὶ καλλιφάνου δ. Σοφίας Χατζάκη, παρανόμου γενομένου τοῦ κ. Michel Tabour. Τὸ μυστήριον ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐν Χαλκηδῶνι καθολικῷ τῷ Ste Ephemie ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς φαιδρᾶς ἡμετέρως συγγενῶν καὶ φίλων. Μουσικὴ ἀρμενία, παιατίζουσα ἐμβατήριον προσευχῆν, ὑπεδέχθη τοὺς μελλονόμενους, εἰσερχομένους ἐν τῷ τῷ. Λαμπρὸν ἐξεφάνθη λόγον ἑλληνιστὶ ὁ πάτερ Νεόφυτος, ὁ ὁποῖος τυγχάνει ἀξίος πολλῶν συγχαρητῶν. Εἰς τὰς δύο αὐτὰς ταιριασμένας ὑπάρξεαι ἀπευθύνομεν τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μας μετὰ τῶν εὐκρινεστέρων εὐχῶν ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῶν.—Β. Μ. Ε.

Ἀρραβῶνες.— Ἐν μέσῳ πολλῶν καὶ ἐκλεκτῶν κεκλημένων ἐτελέσθησαν τὴν Κυριακὴν ἐν Χρυσουπόλει εἰ ἀρραβῶνες τοῦ κάλλιστου νέου Στυλιανοῦ Καμπέρη, ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Σιδηροδρόμων Ἀνατολῆς, μετὰ τῆς εὐ ἡγμένης καὶ διὰ πολλῶν προσόντων κεκοσμημένης δ. Φεβρωνίας Π. Κιοιουλίδου. Ταῖς οὕτως εὐαρμόστως μνησθεύουσιν εὐχόμεθα καχίστην καὶ τὴν διὰ τῶν ἀρρηστῶν δεσμῶν τοῦ Ὑμεταίου ἐνωσιν.—Χρ. Γ.

Θάνατος.— Μετὰ θλίψεως ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον σεβαστοῦ καὶ ἀναρέτου οἰκογενειάρχου, τοῦ Μιχαὴλ Γ. Πολίτου, ἐπισυμβάντα ἐν Χάλκῃ τὴν 25 Μαρτίου. Ἡ κηδεῖα τοῦ ἀειμνήστου ἐγένετο τὴν ἐπιούσαν ἐν Χάλκῃ, παρισταμένου τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Σελευκίας κ. Γερμανοῦ, τοῦ ἱερατικῶς προϊσταμένου τῆς Ἀντιγόνης κ. Εὐσταθίου καὶ πολλῶν ἐκ τῶν κατοίκων. Ὁ μεταστάς κατέλιπε τὸν βίον ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν, ἀφῆκε δὲ ἕξ τέκνα, πρὸς τὰ ὁποῖα καὶ ἀπευθύνομεν τὰ συλλυπητήριά μας.

Φιλανθρωπία.— Πρωτοβουλία τοῦ μοναχῆ τῆς ἐνορίας κ. Χαρ. Κυρίλλου, ἔχοντος συνεργάτην καὶ τὸν προϊστάμενον αἰδεο. κ. Γ. Μενεξόπουλον, συνελέγησαν τὰ κάτωθι ποσὰ παρὰ τῶν φιλοπτεῶν ἐνοριτῶν, ἵνα διατεμηθῶσιν ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Πέσχα εἰς τοὺς ἀπόρους καὶ δυστυχεῖς τοῦ Βεσικῆς. Πρὸς τοὺς φιλοθρόπους τοῦτους ἐκφράζονται καὶ δημοσῶς θερμοὶ εὐχαρισταὶ καὶ εὐγνωμοσύνη. Διὰ χειρὸς τοῦ προϊσταμένου αἰδεο. κ. Γ. Μενεξοπούλου γρ. 500, Χ. Κύριλλος, μοναχῆς, γρ. 200, Ι. Κούβαλης 100, Χ. Σανιώτης 100, Ε. Γιαγτζόγλου 200, Ι. Χατζόπουλος 100, Χ. Βαπορίδης 100, Ἀχμέτ βέης, φαρμακοποιὸς 100, Ι. Γιαγτζόγλου 100, Δ. Ζαφειρόπουλος 100, Ν. Ζοχοριάδης 100, Κ. Παπαδόπουλος 100, ἀνώνυμος 100, Β. Στυλιανοῦ 100, Ν. Ζοχοριάδης, παντεπώλης 50, Σ. Ἡλιάδης 50, Ι. Ζοχοριάδης, παντεπώλης 50, Χ. Δημητρίου 30, Δ. Ποπαδόπουλος 20, Λεων. Κροσσᾶς 25, Σωτ. Ἰωαννίδης 50, Μιχολόκης 10, ἀνώνυμος 20, Ι. Ζυγοῖρης 20, Μ. Κοσμᾶς 25, Θ. Κωνσταντινίδης 20, Ι. Κρητικὸς 20, ἀδελφοὶ Ρέκα 20, Γ. Παπαδόπουλος 10 καὶ ἀνώνυμος 10. Προσεχῶς θὰ δημοσιευθῶσιν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν προσεσχηκόντων καὶ μὴ γνωσθέντων ἐγκαίρως.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΗ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΚΑΛΦΑΣ Γαλατᾶ, Μουμχανὲ δζαδεσί, ἀριθ. 37.

ΟΙΚΟΣ ΣΑΜΑΡΙΤΑΙΝ Μεγάλαι φθασίματα γεωτερισμῶν διὰ τὸ θέρος. — Μαδέλα τῶν καλλιτέρων ἐργοστασιῶν Βιέννης. — Φόρμαι ἀπὸ ψάθαν «Ταγκάλ» εἰς ὅλα τὰ χρώματα. — Πλουσία συλλογὴ ἀνθέων καὶ γαρνιτεῦθ διὰ καπέλλα. Μεγάλῃ Ὀδῶς Πέραν: 421—παραπλεύρως τῆς Σάντα Μαρία—421 328—ἀπέναντι τοῦ Σάν Ἀντόνιο—328

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΘΛΑΙ

Θὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδοπώλας τὸ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ ‘Ασ’ Όλα

τὸ ὁποῖον τοὺς προετοιμάζει ἐκπλήξεις καὶ τοὺς ἐπιφυλάσσει ὥρας τέρψεως ὥρας χαρᾶς, ὥρας ἀπολαύσεως. 32 μεγάλαι σελίδες. — Δίχρωμον. — Εἰκονογραφημένον. — Περιέχει ἐκλεκτὰ διηγήματα, Ποιήματα, Χρονογραφήματα, Πραγματείας, Εἶθυμα, ἐπὶ πλεόν δὲ ἐν Δράμα καὶ μίαν ἑομφοδίαν, ὅλα ἐκλεκτὰ, ὅλα καλογραμμένα. Τὸ Πασχαλινὸν «Ἀπ’ Όλα» σημειώνει μίαν ἐπιτυχίαν θανμαστήν. Εἶναι μοναδικὸν Πασχαλινὸν ἀνάγνωσμα. Τιμᾶται Γρ. 10.

Ο Μπολὼ (X) εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατη-
γορουμένου. Κάτω ὁ συνήγορός του.

Ὁ ἐφευρέτης τοῦ νέου γερμανικοῦ ἐκηθόλου
μετὰ τῶν συνεργατῶν του.

Νέα χαλυδίνη περικεφαλαία
τοῦ ἔλβετικοῦ στρατοῦ.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΟΙ

Υπάρθαι, δεῖ δὲν ὑπάρχει κανείς, ὁ ὁμοῖος γὰρ
μὴ ἐγνώρισεν τὴν στριφτὴν ἐστὴν στρίγλαν, γὰρ μὴ
ἐποίησεν, ἔστω καὶ διὰ μίαν φοράν, μὲ τὸς πι-
κρίας της, μὲ τὰ βάσαιά της, μὲ τὸς ἀπογοητεύ-
σεις της. Ἐντεῶν τὴν μάστιγαν καὶ τὸν παραλογισμὸν
μερικῶν.

Ἔστιαι ἡ κόλασις, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν σφαδάζει
τὸ ταλαιπωρούμενον σῶμα, πνίγεται καὶ ἡ δια-
γαστέρα σκίψις, μαραινεται καὶ ἡ πλέον δρασσερὰ
καὶ ὑγιὲς ψυχὴ.

Ἡ εἰδεχθῆς μορφή της, μορφή μεθικοῦ τέρα-
τος, καὶ εἰδανείσθη ἀπὸ τὸν συμβολισμὸν τῆς
κεφαλῆς τῆς Μεδούσης.

Ἐλήθη τὴν σκληρότητα τοῦ χάλυβος, τὴν ταχύ-
τητα τοῦ κεραυνοῦ, τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους, καὶ
πλήττει, πλήττει ἐδιακριτικῶς, αἰώνως, χωρὶς
δισταγμὸν, χωρὶς ἀνάπαυσιν.

Ἐν τῇ ἀναληθείᾳ της, δὲν ἐγνώρισεν ποτὲ ὄριον,
καὶ ἡ σωραία τῶν πτωμάτων, ἐπὶ τῶν ὁμοίων
διήλθε, δὲν ἐκέρσαν τὴν ἀπληστειάν της. Καὶ
προχωρεῖ, ἀνατρέχει, ποδοπατεῖ, θριαμβεῖ!

Στὸ ἀντικρινὸ μου σπιτὶ εἶδα χθὲς τὸ φάσμα
της, τρομακτικόν, ἀποκρουστικόν, ζητοῦν τὸ θῆμα
της.

Κλειδωμένες ἢ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα κατὰ-
κλεισται, ἐφρασσον τὸν δρόμον τοῦ τέρατος!

Καὶ ἐσκέφθην:

— Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μαῆ, δὲν θὰ συσσωρεύσῃ
καὶ ἄλλα ἐρείπια.

Σκυρμένος ἐπάνω στὸ γραφεῖόν μου, νομίζω,
δεῖ ἀκούω ἀόρητὸν τὸ μοναδικὸ στίχο, ποῦ ἄφησαν
τὰ μισοσβεσμένα χεῖλη τοῦ θύματος.

Ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς μου θολώνει πᾶσαν σκέ-
ψιν μου καὶ ἐν τῇ ἀλλεφροσύνῃ τοῦ πότου μου,
τὰ δάνοικτα καὶ σκίγητα μάτια μου ἀντικρύζουν
τὸ φανταστικὸν μεγαθήριον.

— Τί ζητεῖς;

— Τίποτε! ἤλθα νὰ σοῦ κόμω συγγραφειά!

— Σ' ἐγνώρισα! σ' ἐγνώρισα ἀπὸ παιδί! ἀπο-

τυπίζεται τόσο βαθειὰ στὴν ψυχὴ μὰς ἡ μορφή
σου, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχω λάθος. Σὲ εἶδα
καὶ προητέρα στὸ ἀντικρινὸ σπιτὶ.

— Καὶ ἔμωσ δὲν εἶδες τίποτε! δὲν μ' ἐγνώρισες
καθόλου! ἔλει εἰ ἀνθρώποι εἶσι λάτε, ἀλλὰ πόσον
εἶσθε γελασμένοι!

— Τί ἐντεῖς;

— Ἐντεῶ, δεῖ ποτὲ δὲν κόμω συγγραφειῶν τῶν
πληγμάτων μου! ἂν τὸ ἐκόμωσ ἐγὼ, θὰ ἦτοσ
ἐλιγότερον δεστυχεῖς, διότι θὰ ἐπαρηγορεῖσθε,
βλέποντες τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας τοῦ ἄλλου!
Ἄκουσε! ἔχετε πελὺ ἄδικο γὰρ μὲ κατακρίνετε,
διότι ἐγὼ ἤλθα ἀντίτροπον ἐνδὲς κριτῶν ἔξωκος
συγκριθῆματος, τὸ ὅσπιον μόνου σας ἐποδοπατή-
σατε! Καὶ ἄρχος ἐγνώρισατε τὴν εὐτυχίαν ἡσυχην,
ἀπολήν, χαῖδεστικὴν, καὶ ὅμωσ δὲν εἶσθε εὐχαρι-

στημένοι! ἤθέλατε νὰ τὴν γνωρίσατε περισσότε-
ρον, νὰ τὴν εἰσθαιθῆτε περὶ βαθειά. Μ' αὐτὴν
τὴν τρελλὴν ἐπιθυμίαν, ἐπαρηγορεῖσατε πολὺ,
ἐπαράσατε τὰ δυνατὰ ὄρια καὶ ἐφθάσατε
εἰς τὴν ἀκρότητα! Ἐκρυσσε νὰ ξυρῆτε, δεῖ ἡ
ἀκρότης θὰ ἔφερε μισαίως τὴν ἀντίδρασιν! καὶ
ἡ ἀντίδρασις αὐτὴ ἤλθεν αὐτόματος, ἡ μᾶλλον,
τὴν ἐδημιουργήσατε σεις! Μὴ σοῦ φαίνεται παρα-
δοξόν! Τὸ πείραμα αὐτὸ ἐπαυελήφθη καὶ ἐπανα-
λαμβάνεται καὶ σὲ μένα! δὲν μένετε εὐχαριστημένον
ἀπὸ τὰ δικὰ μου ἐπιτελέματα, ἀπὸ τὴν φρεσιν ἡ
μου δεῖσαι, καὶ δημιουργεῖτε σεις μετεξὺ σας
χειρότερα τούτων!

— Δὲν σ' ἐνοῶ.

— Θὰ μ' ἐνενοήσῃς! Κόμω εἰς ἐκεῖνο ἐκαὶ τὸ σπιτὶ
μορῶ νὰ σὺ πῶ, δεῖ δὲν τοῦ λείπει τίποτε. Ἡ
σκιὰ τοῦ θανάτου δὲν ἐπέρσασ ἀπ' ἐπάνω του καὶ
τὸ φάσμα τῆς στενοχωρίας δὲν ἐκτέρησεν τὴν πόρτα
του! Καὶ ὅμωσ κανεὶς δὲν ἐγνώρισεν τὴν ἀγριότητά
μου, ὅσον εἰ ἐνοικοῖ τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ! Αὐτοὶ
εἶναι δυστυχεῖς, ἀλλὰ δυστυχεῖς αὐτοδημιουργηθέν-
τες! Ζητεῖν τὴν παρομικρὰν ἐφορμήν, διὰ νὰ
φαρμακώσων δὲ τὸ φαρμάκι τῆς στερεβλῆς των
ἀντιλήψεως ὅτι προσφιλέστερον ἔχουν, τὸ μονά-
κριθον παιδί των λόγου χάριν, τὸ ὅσπιον διὰ
ἐάπειαν καταφορὰν τῆς τύχης εἰδέσθω νὰ ἔχῃ τὴν
ἀνάγκην των! Ποιὸς εἶναι ὁ ὀδός μου εἰς τὴν
περίπτωσιν αὐτὴν; μία παροδικὴ καταφορὰ τῆς
τύχης! καὶ αὐτὸ τὸ ὀνομάζεστε ἀτυχίαν. Καὶ ὅμωσ,
ἂν ἤθελαν εἰ γονεῖς αὐτοῦ, εἰμποροῦσαν πολὺ
καλὰ νὰ ἐξουδετερώσων τὰ ἀποτελέσματά μου,
ὡς ἔχοντες ὅλα τὰ μέσα. Δὲν τὸ κόμουν ὅμωσ,
διότι θέλουν νὰ εἶναι δυστυχεῖς καὶ νὰ βλέπουν
καὶ τοὺς ἄλλους δυστυχεῖς! Ἡ δυστυχία, αὐτὴ
καθ' ἑαυτήν, δὲν ἔχει τὸσον τρομακτικὰ ἀποτε-
λέσματα, ὅσον ἐκαίνη, τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ ὁ
παραλογισμὸς κακῶς ἐννοουμένου φίλτρον. Μὴ
παραπονεῖσαι, λοιπόν! δὲν μ' ἐγνώρισες ἔως τώρα,
καὶ εὐχομαὶ νὰ μὴ μὲ γνωρίσῃς ἀπὸ χεῖρα, ποῦ
ἐκρυσσε νὰ σ' εὐλογεῖν! Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ
ἀτυχία!

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ

Ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Πέραν ἔχει ὡς ἐντευκτικὴ-
ριὸν της τὸ Ζυδοπωλεῖον καὶ Ἐστιατόριον

« Δ Ο Υ Ξ »

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ,

Πέραν, Ἀσμάϊ ἢ Μειζίτ, 3-5,

διότι εἰς αὐτὸ εὐρίσκει μαγειρικὴν πρώτης
τάξεως, ζῦθον γαπότατον, ποτὰ ἐκλεκτὰ,
ὑπηρεσίαν πρόθυμον.

Μεζέδες ἀφθονοὶ ἄνευ πληρωμῆς.

Τιμαὶ σχετικῶς λίαν συγκαταβατικά.

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Ι. Γ. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ι. Σ. ΑΣΣΑΝΗΣ

Ὁμὲρ Ἀμπίτ χάν, 14 bis (Γοβγαιοί),
Γαλατᾶ, Κωνσταντινούπολις.

Ἀγοραπωλησίαι ἀκινήτων. — Ἐνοικιάσεις
ἐπιλωμένων καὶ μὴ οἰκιῶν, ὄψεων καὶ
δωματίων ὑπὸ διαφόρους ὄρους ἐνταῦθα καὶ εἰς
τὰς ἐξοχὰς. — Ἐγκαταστάσεις καὶ μετακινήσεις
καὶ ἀποκοπήν. — Ἰδιαιτέρως ὑπηρεσία ἐπιπλώσεων

Τὰ καλλίτερα ΚΡΑΣΙΑ

Εἰς τὰς ἀποθήκας ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μεγέιογλου, Χαράλ-μασῆ, ἀριθμ. 52 — Καλιοντζή-κουλούκ, ἀρ. 9.

Ἦσαν Ἀριστοτέλης, Ἀνακράστην καὶ Ἡσ.